Borgen

"Hi ha una cosa de la sèrie que em té el cor robat: pràcticament mai surten ciutadans. Només de tant en tant, si no hi ha més remei"

Borgen

JOSEP CAMPMAJÓ

Des de fa uns dies m'han enganxat a una sèrie danesa que es diu Borgen. I no perquè sempre s'hagi dit dels catalans que preteníem ser els danesos del sud, sinó perquè és una història d'intrigues polítiques feta a l'europea. Fa massa temps que les productores nord-americanes han imposat el seu model de glamur polític dins del cervell dels votants d'aquest costat de món. Però les realitats quotidianes del que passa als nostres parlaments, ajuntaments i seus de partit estan menys carregades d'estratègia del que ens volen fer creure. Tot és més primari, més proper. I Borgen ho explica amb tota la seva cruesa i pragmatisme. Explica, per exemple, com petits aprenents de polític, considerats com veritables inútils en la gestió, un cop són apartats de les responsabilitats de govern, fan escarni a la premsa dels seus antics companys de direcció. I de com les tafaneries personals es converteixen en portada dels diaris, buscant el desprestigi de l'oponent o del soci polític del que volen la cadira. Quan passa això, normalment els guionistes escriuen que és un assessor del partit que mana, o un ministre de segones o el seu secretari, els que filtren la porqueria al periodista. Assessor, ministre o secretari, per cert, al que un parell d'episodis després es carreguen amb una ben trobada acció de justícia poètica i del que mai més se'n torna a parlar. Com del polític inútil que deia abans.

Hi ha una cosa de la telesèrie, però, que em té el cor robat: pràcticament mai surten ciutadans. Bé, sí que en surt algun de tant en tant, si no hi ha més remei. I alguna vegada en surt algun en bicicleta, molt difús, al fons de la imatge. Als danesos els agrada molt anar amb bicicleta. Però malgrat ser el protagonista per al que treballen els polítics, per al qui escriuen els periodistes i qui paga tota la festa, no és res més que l'heroi que no es veu però per a qui toquen les campanes.

Sovint, la realitat és la millor ficció. Veieu Borgen o seguiu llegint els diaris de Girona.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/02/16/borgen/767763.html?utm_source=rss